Pseudo-patriarhul Bartolomeu nu este doar propovăduitorul ecumenismului, ci chiar conducătorul acestuia

Practica tradiției bisericești în lupta cu ereziile și schismele care amenință unitatea Bisericii nu este niciodată doar un protest și o luptă canonică cu teoriile viclene și acțiunile schismatice (anti-canonice), dar, în același timp, reprezintă condamnarea acelor actori ai unei Biserici care îi susține și acționează în consecință. [Notă: Bineînțeles, astăzi, după un întreg secol de propagandă ecumenistă care începe cu eliberarea enciclicei Patriarhale a Patriarhiei Constantinopolului din 1920 „către Bisericile lui Hristos de pretutindeni" (unde comunitățile eretice sunt numite mai întâi „Biserica lui Hristos!), care este considerată cartă a ecumenismului, condusă de Patriarhul Ecumenic, am ajuns în punctul în care pentru noi „sinodalitatea" și „pan-ortodoxismul" au impus abolirea termenilor „erezie" și „eretici" în lexicul Bisericii – sinodale, prin care orice document care condamnă înșelările și confirmă existența altor biserici dincolo de granițele Bisericii Ortodoxe este considerat inutil! (a se vedea deciziile Sinodului „Creta" din Creta)].

Este semnificativ faptul că în istoria Bisericii se întâmplă adesea ca ereziile și schismele corespunzătoare să fie fixate sub un nume nu numai din conținutul teoriilor relevante (de exemplu: monofiziți, teopaschiți, iconoclaști, papiști etc.), dar și din numele liderilor și a creatorilor lor (de exemplu: Arianism, Nestorianism, Paulicianism etc.).

În secolul al XX-lea, pentru prima dată în istoria Bisericii, această practică tradițională a fost neutralizată în mod artificial în ceea ce privește apariția și dezvoltarea ereziei moderne a ecumenismului, care, potrivit marelui dogmatist sârb, Sfântul Justin Popovici, este o panerezie. S-a întâmplat și continuă să se întâmple mai ales pentru că această erezie (nedeclarată, în ciuda evidenței ei) este încă permisă (dacă nu protejată) de majoritatea Bisericilor Ortodoxe Locale. Mai mult, în mai multe cazuri, propovăduitorii și susținătorii acestei erezii particulare sunt ei înșiși Întâistătătorii Bisericilor Ortodoxe Locale.

Cel mai important dintre aceste cazuri, cel mai grav și mai periculos precedent, este exemplul Patriarhului Bartolomeu al Constantinopolului, care nu este doar propovăduitorul panerezei moderne, ci chiar conducătorul, ocrotitorul principal și călăuzitorul acesteia. Aceasta nu este o evaluare subiectivă și nu este o opinie privată, ci o convingere comună confirmată necondiționat pe baza acțiunilor

oficiale și a declarațiilor publice, precum și a documentelor promovate de acest patriarh – Întâistătătorul, unicului glorios Scaun Ortodox al Constantinopolului.
Datorită funcției sale, Patriarhul Bartolomeu a reușit să rămână neatacat, evitând confruntări și acuzații canonice, deși a rănit adesea sentimentele tuturor credincioșilor ortodocși (păstori și turme) prin acțiunile sale anti-ortodoxe și anticanonice și credințele sale pur eretice.
El este însuși (conform propriei sale declarații) un continuator credincios al liniei predecesorului său – Patriarhul mason Athenagoras, care era dedicat sincretismului și pan-religiei. Aceasta este o linie trădătoare a Ortodoxiei. Zi de zi devine tot mai clar și mai evident că Patriarhul Bartolomeu se străduiește să proclame și să se definească în mod real ca al doilea Papă (Oriental) și să transforme Patriarhia Constantinopolului într-o super-patriarhie recunoscută pe plan internațional politic, iar poziția Bisericii – drept noul Vatican Oriental (desigur, în cel mai rău scenariu posibil)!
Recent, acest lider deschis apărător al Bisericii împotriva panerezei ecumenismului, după experiența traumatică (pentru el) a încercării de a subjuga Ortodoxia mondială prin tristul si infamul „Sfânt și Mare Sinod", organizat de el și convocat acum doi ani în Creta, a ales o „nouă cale" pentru răspândirea și întărirea puterii sale, în acord cu teoriile sale despre un „Papă Oriental".
Bartolomeu urmărește acum prin metoda testată și „încercată" de a dezbina și a cuceri (inclusiv provocând o schismă în corpul Bisericii), astfel încât el însuși și planurile sale să fie slăbiți pe termen scurt, dar pe termen lung să submineze puterea și influența celor care au îndrăznit să împiedice realizarea marelui său vis, convocarea primului Sinod Ecumenic (Universal), al cărui scop a fost legitimarea sinodală a panereziei ecumenismului într-o manieră pan-ortodoxă.
Patriarhul Ecumenic Bartolomeu, cunoscut pentru caracterul său răzbunator (așa cum a învățat Biserica Greacă din experiența sa amară), și-a desfășurat planul pentru o schismă indirectă în turmă și o tăiere ecleziastică (jurisdicțională) a „oponenților" Bisericii Sale – cei care se opun ambițiilor sale de a deveni un super-patriarh și de a face din Patriarhia Constantinopolului, „Vaticanul" oriental. Acești oponenți, pe lângă Patriarhia Moscovei, sunt vechea Patriarhie Antiohiană și Patriarhia Sârbă.
În avantajul propriilor sale interese în legătură cu obligațiile și sprijinul acordat de binecunoscuta superputere politică (SUA), ambițiosul Patriarh ar putea „dirija" (cum vom vedea probabil în viitorul apropiat) alte două eparhii ale altor Patriarhate (după Ucraina) catre „autocefalie" transformându-le în sateliți ai Fanarului.
Vorbim aici de Muntenegru (o metropolă a Patriarhiei Sârbe) și de eparhiile situate dincolo de granițele Siriei (în statele vecine), care aparțin jurisdicției Patriarhiei Antiohiene! După evenimentele politice legate de așa-numita „Macedoniană", candidatul pentru „victimă" în planurile Fanarioților este așa-

numita „Biserică Macedoneană” (denumită canonic Arhiepiscopia Ohrid), care este canonic teritoriul Patriarhiei Sârbe și de mulți ani se află într-o stare de schismă, izolată și nerecunoscută de lumea ortodoxă.
Poziționându-se în calitate de păstor credincios și apărător scrupulos al drepturilor istorice ale Patriarhiei Constantinopolului (așa cum se simte el însuși), el ignoră complet drepturile celorlalți frați și este pregătit, punându-se sub masca apărătorului autonomiei și a luptătorului pentru independența administrației și a structurilor Bisericii Locale, pentru a redresa în mod miraculos schismaticii, pentru a-i recunoaște necondiționat și pentru a semăna controverse și schisme ecleziastice (încălcând în mod clar ecleziologia ortodoxă și introducând, în ciuda propriei sale asigurări contrare, în sfera deciziilor Bisericii, criteriile statului etnic si secular).
Având în vedere cele de mai sus, având în vedere „Tomosul autocefaliei” recent acordat schismaticei formațiuni a noii „Biserici” a Ucrainei (eludând singura Biserică Ortodoxă Canonică care există acolo, împotriva voinței Patriarhiei Moscovei, care are acolo autoritatea canonică), teza că Patriarhul Bartolomeu a devenit o adevărată amenințare pentru Orientul Ortodox este confirmată.
Nu trebuie să uităm că această amenințare continuă să corodeze Ortodoxia și să submineze unitatea Bisericii Ortodoxe și, în cele din urmă, servește pregătirii majorității pentru a recunoaște pseudo-sinodul din Creta, care este încheierea unui dialog teologic fără finalitate cu papiștii și restaurarea comuniunii depline cu cei care au luptat în mod deliberat împotriva credinței noastre și a familiei noastre!
Această amenințare, îndreptată direct către credința ortodoxă și unitatea Bisericii Ortodoxe Răsăritene, ar trebui neutralizată canonic cât mai repede posibil, de Ierarhii Ortodocși din întreaga lume situați în ținuturile celor care păstrează credința adevărată, considerându-se păstori ai Bisericii, care au promis să transmită legămintele inviolabile și să respecte regulile și statutele sacre ale Bisericii Ortodoxe Sfinte a lui Hristos. Fie ca Dumnezeu să îl *îngăduie*!
Demetrios Anagnostou
Tradus de Jesse Dominick
AgionOros.ru
2/18/2019
Demetrios Anagnostou. Greek Theologian: Patriarch Bartholomew is a Threat for the Orthodox East!